

## Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.  
(1. Pet. 1, 24.)

### Troskab eller det modsatte.

Den, som er tro i det mindste, er ogsaa tro i meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er ogsaa uretfærdig i meget.

(Luk. 16, 10).

Disse Ord talte Jesus til sine Disciple, efter at han havde fremholdt Lignelsen om den utro Husholder for dem, ikke for, at de af denne Mand skulde lære Utroskab, men vel Snilhed paa Lysets Børns Omraade.

Naar vi læser længere, ser vi, hvad Jesus tænker paa ved „det mindste“ og „meget“. Det mindste er de timelige og verdslige Ting, det meget er derimod de aandelige og evige Goder.

Troskab er en underlig skøn Dyd. Hvor skønt er det ikke allerede at iagttage den hos Børn. Sættes et Barn til at udføre et Arbejde i Hjemmet, hvor godt spaar det ikke for dets Fremtid, om det viser Troskab i at udføre dette Arbejde paa bedste Maade.

Og naar Barnet begynder at gaa i Skole, og det sættes til at lære Lektier, hvor godt, om det da viser sig tro og omhyggelig i at faa Lektierne lært. Troskab i Skolen spaar om en god Fremtid for Barnet.

Og Tjenestekarlen eller Tjenestepigen — lige meget, hvad Tjenesten er, eller hvor den falder — Troskab i Arbejdet for andre spaar for Arbejderen om at blive Selvejer eller opnaa ansvarefuldere og bedre lønede Stillinger. Erfaring stadfæster dette.

„Uretfærdig“ staar her som Modsetning til „tro“. Uretfærdighed er Udtryk for urigtigt Forhold i Tjenesten, være ligegyldig for, hvordan et Arbejde udføres. For Eks., om et Barn er ligegyldigt for at faa sine Lektier lært eller for at udføre det Arbejde, det er sat til at gøre — det er et uretfærdigt Forhold, og det spaar daarligt for vedkommende.

Den, der er utro eller uretfærdig i lidet, er ogsaa uretfærdig i meget.

Det ventes da ogsaa af ethvert Guds Barn, hvad Stilling det end beklæder, at det findes tro. Der er næppe noget, der giver Kristendommen en skønnere anbefaling, end at dens Bekendere findes tro i de Stillinger, hvor de sættes.

Det er jo ogsaa det, vor Frelser lægger saa stor Vægt paa i Lignelsen om de betroede Talenter eller Pund: „Du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget, gaa ind til din Herres Glæde!“ (Mat. 25, 21, 23).

Det er jo ikke saadan at forstaa, at vi med vor Troskab kan eller skal fortjene Del i Herres Glæde, men ved Utroskab eller Uretfærdighed vilde vi absolut forspilde Del i den.

Vor Herre har betroet os Talenter eller Evner, og naar disse Evner tages i Tjeneste og benyttes i den ene eller den anden Stilling, saa er det selvsagt, at et Guds barn vil være tro i Brugen af dem.

Er han derimod ikke tro i Brugen af den „urette Mammon, hvem vil da betro ham den sande.“ (V. 11).

Vi maa ikke sætte saadan Skel mellem det timelige eller verdslige og det aandelige Liv, som om de var Modsetninger. Ogsaa de timelige Goder og vore Evner er fra Gud. Den, der er tro imod sin Gud, vil ogsaa være tro i det daglige Livs Sysler.

Det gælder da ogsaa særlig i Guds Menigheds Arbejde. Vil

nogen vente at blive budt Del i Herrens Glæde, saa maa han vente det som tro Tjener i Menigheden.

### Campo Santo.

Af H. P. Hansen.

#### I.

Studiet af de middelalderlige Billedserier fra Kristi Liv er af betydelig Interesse, ikke blot som et Afsnit af Kunstens Historie, men ogsaa som et Kapitel af Bibelfortolkningens Historie. „I udvidet Betydning kan ingen forstaa selve Bibelen“, siger Ruskin i hans „Bible of Amiens“, „for han har lært ogsaa at læse disse nationale Kommentarer til den og er bleven opmærksom paa deres samlede Vægt.“

Af de valgte Emner, der er gjort til Genstand for kunstnerisk Behandling, lærer vi, hvad der for Middelalderens Kristendom var afgørende Punkter for Troen, ligesom Kompositionen af de enkelte Billeder siger os, hvad der var af ledende Betydning i de bibelske Fortællinger.

I begge Tilfælde var Sagen afgjort af de kirkelige Autoriteter, og al individuel Variation maatte finde Sted inden for de af den afmærkede Grænser.

Dette fremgaar af den Afgørelse, der blev truffet paa det andet Kirkemøde i Nikæa 787, hvor det klart nok siges: Det er ikke Malerens Opfindsomhed, som skaber Billedet, men en ubrydelig Lov, en Tradition inden for den katolske Kirke. Det er ikke Malerne, men de hellige Fædre, som har at opfinde og diktere. Til dem hører tydelig nok Kompositionen, til Maleren kun Udførelsen.

Ødelæggende som denne Begrænsning var for den kunstneriske Fantasi, saa havde den sikkert nok det ønskede Resultat til Følge, en trættende Ensformighed, der præger hele den middelalderlige Kunst, og en uniform Opfattelse af den hellige Skrift, en gold Forstaaelse af Jesu Liv og Lære, som derfor heller kun kom til at bære saare ringe Frugt i det kirkelige Liv.

Vi besidder kun spredte Efterretninger om de gamle middelalderlige Kalkmalerier, omfattende Evangelierne, Fortællinger om Jesu Liv og Lære. Kirken i Ingelheim, opført af Karl den Store, var smykket med Kalkmalerier, fremstillende Nytestamentes Historie fra Bebudelsen til Opstandelsen, men vi besidder ingen Beskrivelse af deres Karakter.

En mere varig Kunstform, taget i Kirkens Tjeneste, var de ornamentale Bronceedøre, der var ret almindelige i Middelalderen. Flere af disse var fuldstændig dækket med velordnede Serier af bibelske Billeder, udført i ophøjet Arbejde.

Den middelalderlige Billedhuggerkunst fandt dog sit videste Felt i de tallose Stenfigurer, hvormed de gotiske Kirkebyggere udstyrede Kirkernes Ydre, ikke blot over Hovedindgangen, men undertiden over hele Facaden. Scener fra Herrens Liv er her ofte blandet med Fremstillinger af den hellige Jomfru, Helgener og mystiske religiøse Allegorier.

Men Billedhuggerkunsten er væsentlig en hedensk Kunst, dens hjemlige Provins er det nøgne menneskelige Legeme, og dens Maal er Fremstillingen af legemlig Styrke og Skønhed. I det gamle Grækenland, hvor de nationale Sædvaner, etiske og ideale, begunstigede dens Udvikling, naaede den sin Højde i Glans. I Religionens Tjeneste omformede den Atleten til en Gud, den skønne Kvinde til en Gudinde. Det kan siges om den græske Billedhugger, at han drog Guderne ned til Jorden og løftede dødelige til Himlen. Som Følge deraf var Skulpturen Kunstens Udtryk for et raadt Folks Genius, der dyrkede

fysisk Fuldkommenhed som Guderne Gave, som ærede Guderne med Kampe og Dans, og hvis Guder bar Kød og Blod og delte Menneskenes Natur. Det konkrete Udtryk for denne Aand, Forherligelsen af Kødets, denne dristige æstetiske Følelse, denne Kultivering af Legemet, er græsk Skulptur. „Deus nudus est“, skrev Seneca, og romerske Hofsnoge kunde ikke yde Kejseren større Tribut end at opstille hans Statue nøgen „som en Gud.“

Der kom vel en Vredens Dag over disse Guder og over alle dem, som elskede og tilbad dem. Grove Hænder styrtede dem ned fra deres Helligdomme, Øks og Kølle brød deres runde Lemmer og vansirede deres øde Ansigter.

Længe før Ødelæggelsesværket var til Ende, havde kristne Billedhuggere begyndt at hugge Scener af Jesu Liv paa Sarkofager. Dog de Resultater, som opnaaedes, var af ringe religiøs Værdi, højst naaede vel denne Kunst i Ravennas Sarkofager, navnlig i San Francisco's Alterfront med de noble Figurer af Kristus og Apostlene, og hvem har ikke set Afbildninger af den mest talende Figur af dem alle „Den gode Hyrde“, som bærer Lammet paa sine Skuldre, en fuldent Illustration til en af de mest kendte og elskede af Davids Salmer.

Men som Middelt til Udbredelse af Kendskab til Evangelierne og Fortolkning af de guddommelige Sandheder kom Billedhuggerkunsten ikke til at spille nogen næneværdig Rolle.

Hvis vi vil danne os en Forestilling om, hvor gold den i saa Henseende var, behøver vi blot at aflægge et Besøg paa Pisas Kirkegaard, den saakaldte Campo Santo, hvis Jord siges at være hidført fra Jerusalem af Pisas Sømand. Den er et rent Skatkammer for Studiet af Middelalderens religiøse Historie og Kunst. Bag de Arkader, der omgiver den vilde Grund, findes lange Rækker af dækkede Gallerier, hvori findes rige Samlinger af gammel Skulptur og Gravmonumenter, medens de høje Vægge er dækket med nu afblegede Malerier, hvori hele Middelalderens religiøse Liv træder frem for os. Vi ser her dens ejendommelige Skikke, barbariske og poetiske, skamløse og fromme, som det falder sig, deres bolde Riddere og ædle Fruer viser sig for os i Datidens Skrud indtil de mindste Enkeltheder, dens Munke med al deres Blanding af Mysterier og Mirakler, som den overtroiske Tid var fuld af, dens forstenede Teologi, hvori Jesus Kristus optræder som den vrede Dommer, Satan som en rød glødende Bøddel i menneskelig Skikkelse af kæmpemæssig Størrelse, og Dæmonerne som afskyelige Vanskabninger, der gør Rækker-tjeneste. Der findes uaaadelige Kompositioner med Hundreder af Figurer, hvor de mest usammenhængende Scener er hobet sammen Side om Side uden Hensyn til Proportion og i mange Tilfælde heller ikke til Perspektiv. Nogle er af virkelig kunstnerisk Interesse, andre under Middelmaalet, selv for den Tid.

Som i et stort episk Digt træder her en hel Tidsalder frem for os, dog uden det forskønnende Skær, Poetens Fantasi giver. Det er Middelalderen, som den har tegnet sig selv, som den har efterladt sin Skygge paa Campo Santos høje Mure, dens levende Billeder, taget paa Stedet i Kunstens Lys.

Den almindelige Virkning, dette Dødens store Galleri frembringer, er en Følelse af noget fjendtligt og monstrøst, og man bliver nedtrykt af de mægtige Former og den hvileløse Mangfoldighed, Anstrengelse uden Formaal, Bevægelse uden Resultat, Dødens Ro, men ingen Fred.

Der er ingen Samfundsfølelse af nogen Art i disse Billeder, enhver lever sit Liv for sig selv, enten i Sorg eller i Glæde. Vi ser Eremiten, først i Ørkenen, saa i Himmelen, den vellystige, nu i sine Fornøjelser, saa i Helvede, Synderen, der er bestemt til at lide, skal forsones en vred Gud ved gennem Selvtortur at gøre denne Verden til et Helvede. Denne populære Teologi kender intet til Kærlighed. Gud er uden Barmhertighed, Jesus Kristus er en ubøjelig Dommer, og Forskellen mellem Engle og Dæmoner synes blot at være den, der er mellem en Politibetjent, der anholder Forbryderen og den Rakkerknægt, som matrer ham.

Dersom Gud er Kærlighed, Jesus Kristus Verdens Frelser og Kristendommens Maal et helligt Liv, et Troens og Bønnens Samfund med Gud, saa er denne Religion saa vidt forskellig fra den, vi finder i Campo Santo, som Lov fra Evangelium, og det ikke Lov af Gud, men af Mennesker, der har sat menneskelig Tradition over Guds Ord.

De mest ejendommelige blandt alle disse Malerier er den Triologi paabegyndt af den berømte Andrea Orcagna og fuldendt af hans Broder. Andrea var en af disse fødte Kunstnere, som forstod alt, og for hvem alt lykkedes. Han var ikke blot en Geni som Maler, men ogsaa en dygtig Bygmester og Billedhugger.

Blev afholdt i Dagene den 3. og 5. September, 1920. Mødet aabnedes med Højmesse og gudstjeneste i Bethania Menigheds Kirke, hvor Pastor A. Kirkegaard talte over Luk. 10, 23—24. (Denne Prædiken vil muligvis komme i Danskere senere). Efter Gudstjenesten erklærede underrettede paa Kredens Vegne Mødet aabnet i den treenige Guds Navn og bød paa Kredens og Menigheds Vegne Forsamlingen velkommen og mindede om Ordet: „Lader os træde efter Fred og indbyrdes Oplyggelse.“ Rom. 14, 19.

Fredag Eftermiddag aabnedes Mødet med Guds Ords Læsning og Bøn ved Mr. H. Hansen fra Brooklyn, N. Y. En Indberetning angaaende Kredens forskellige Virksomheder blev oplæst og henlagt til en Komite, som senere blev valgt og kom til at bestaa af Præsterne F. Nielsen og A. Kirkegaard samt Delegat H. Hansen fra Brooklyn, N. Y. Kassereren aflagde Rapport, og to Revisorer, N. Smith fra Westbrook, Me., og Issaduro Rasmussen fra Boston, Mass., blev valgt. Dernæst blev Kredens Emne Es. 55, 6 indledt af Pastor F. Nielsen. Hovedtanken i Indledningen var: Menneskets Søger efter Gud. Indlederen bragte Tanken klart frem, ved at inddele den i følgende tre Spørgsmaal: Maaden, Tiden og Stedet for at søge Gud. Efter Indledningen fulgte nok saa livlig en Drøftelse af Emnet.

Om Aftenen afholdtes Oplyggelsesmøde, hvor Missionær Thom. Sweet prædikede over Fil. 2, 12, 13., og Pastor A. C. Weismann prædikede over 1. Pet. 2, 21.

Lørdag Formiddag aabnedes Forhandlingsmødet med Andagt ved Missionær Thom. Sweet. Derefter vedtog Kredsmødet følgende:

At byde Pastor C. C. Kolth velkommen til Atlantic Kreds, og at Kredsmødet ved dens Sekretær sender en Hilsen til Pastor C. Christensen, Laurens, N. Y., for at tilkendegive vor Sympati med ham udnær hans Sygdom. Det blev vedtaget at yde \$50.00 om Maanedens til Menigheden i Penn Yan, N. Y., og at yde \$25.00 til Samfundets Imigrantmission for det kommende Aar. Pastor S. Chr. Andersen fra Warren, Pa., afgav en mundtlig Rapport angaaende Arbejdet i nævnte By. Det blev saa vedtaget at yde \$20.00 om Maanedens til Menigheden i Warren, og at for Fremtiden sendes den maanedlige Understøttelse til

nævnte Menigheds Kasserer. Det blev vedtaget at anmode Præster og Missionærer paa Kredens Missionspladser om at afgive skriftlig og om mulig en mundtlig Rapport angaaende Arbejdet for Guds Riges Sag paa det Sted, hvor de er ansatte. Efter en Del Drøftelse angaaende Kredens afbrudte Virksomhed i Montreal, Canada, blev det vedtaget, at paalægge Kredens Styrelse at holde et vaagent Øjne med Udviklingen i Montreal med Hensyn til Indvandring og lignende. Vedtaget, at Spørgsmaal om Missionsarbejdet i Plainfield, N. J. og Philadelphia, Pa., henlægges til Kredens Styrelse i Lighed med Montreal. Dernæst blev der foretaget Valg af Embedsmænd, som følger: Pastor L. Larsen, Penn Yan, N. Y., Formand, Pastor C. E. Nielsen, Falmouth, Me. Sekretær, Mr. Panduro Rasmussen, 49 Montebello Road, Jamaica Plain, Boston, Mass., Kasserer. Det blev vedtaget at afholde næste Aars Kredsmøde i Penn Yan, N. Y. og at der betales \$2.00 for Bespisning under Mødet. Til Kredens Emne valgtes følgende: Helliggørelsen — dens Nødvendighed, Kilde og dens Maal i Henhold til 1. John 5, 3, 4.

Lørdag Eftermiddag afsluttedes Forretningerne, og derefter blev Menigheds Emne, Jakob 4, 10 indledt af Pastor S. Chr. Andersen. Tanken om Ydmyghed blev særlig fremhævet. Efter Indledningen blev Emnet drøftet, men da Tiden var kort, blev Emnet ikke drøftet, som det burde.

Søndagen var den store Højtidssdag. Vi fik Lov til at mærke, at „Denne er Dagen, som Herren har gjort.“ Først blev der afholdt Børnegudstjeneste ved Pastor L. Larsen og Kl. 10 Gudstjeneste med Skriftemaal, Børnedaab og Altergang. Pastor C. C. Kloth prædikede til Højmesse over Dagens Evangelium (John 5, 1—15). Det var et kraftigt og inderligt Vidnesbyrd. Det lød tydeligt og klart, at vi trænger til Hjælp, og at Herren baade vil og kan hjælpe, men vi maa bede ham om Hjælp, ja begære den af hele vort Hjerte. Der blev lagt særlig Vægt paa, at det gjaldt om at ville. „Vil du vende rask?“ Vi er skabte som Personer med en fri Villie, og det er kun til Helvede der tvinges, til Himlen ringes. Offeret, som blev lagt paa Herrens Alter, beløb sig til \$300.

Om Eftermiddagen samledes vi atter i Herrens Hus, hvor Præsterne S. Chr. Andersen og A. C. Weismann talte Herrens Ord indtrængende og alvorligt. Men „Klokken slaar og Tiden gaar“, og før vi vidste det, var vi samlet til Slutningsmødet. Hvor larmede det der ude i den store By sammenlignet med den Stilhed og Højtidelighed, der herskede indenfor i Guds Hus. Og da Guds Ord atter lød, mærkede man, at Herrens Aand banede Vej for Ordet; thi til Trods for Stilheden i Guds Hus og Stilheden i Guds Børns Hjerter, saa mærkedes det, at der var urolige Hjerter, Hjerter hvori det larmede; fordi der inde foregik en Kamp mellem Lys og Mørke, Liv og Død.

„Det var et godt Kredsmøde!“ Dette Udtryk hørte man fra mange, og det var sandt. Der var vist ikke saa faa, som takker Herren, fordi de fik Lov til at være med til Mødet i Boston. Der er vist ogsaa mange, der tænker taknemmeligt paa den lille Menighed i Boston for dens Gæstfrihed i Hjemmene og i Menigheden.

Nu mener vi slet ikke, vi her nede ved Atlanterhavets Kyst, at skrive i Blade og Aviser om „stor Vækkelse og mange Omvendelser“, men vi haaber, beder og tror, at Mødet i Boston fik Evighedsbetydning, og saa bliver Guds Navn æret.

Paa Kredens Vegne,  
C. E. Nielsen,  
Sekretær.

## En Kongres af de kristne Kirker.

(Efter „Kr. Dagblad“).

Den 10.—11. August er der her i Geneve holdt et Forhandlingsmøde, som jeg gerne vilde fortælle „Kr. Dagbl.“s Læsere lidt om.

Fra Amerika er Tanken fremgaaet, og den udmærkede Dr. Lynek har i de sidste Aar arbejdet utrættelig for dens Virkelig gørelse. Rundt om i de kristne Lande har Sagen vundet Tilslutning, og særlig har Erkebiskop Söderblom i Sverrig ganske sluttet sig til den. Og nu var man altsaa naaet til, at ca. 70 Mennesker fra 15 forskellige Lande og tilhørende alle mulige Kirker samledes til det omtalte Møde for at raadslaa om, hvad der videre skulde gøres. Fra Danmark mødte Biskopperne Ostenfeldt og Ludwigs samt undertegnede.

Meningen var, at der skulde søges afholdt et „øumenisk Koncil“, d. v. s. en Kirkeforsamling for hele Verden. Erkebiskoppen af Canterbury, som ikke vilde have sin Kirkeafdeling repræsenteret ved Mødet, fordi den romersk-katolske Kirke ikke var indbudt til dette, havde skrevet, at hvis Tanken om et saadant Koncilium virkelig gjordes, vilde han betragte det som den største Begivenhed i den kristne Kirke efter Kirkemødet i Nikæa Aar 325.

Den 1. Dag gik med Forhandling om, hvorvidt saadan en Kirkeforsamling skulde søges afholdt. Erkebiskop Söderblom fremhævede stærkt, at Herren har befalet sine Venner at naa til Enhed. Dermed mente ikke Enshed, men Forstaaelse og en derpaa grundet Samling. „Kirkerne“ skulde samles for at fremstille „Kirken“.

Fra fransk-belgisk Side rejstes Kravet om, at den tyske Kirke først kunde komme med, naar den havde erkendt det tyske Folks Synd i Retning af at have paabegyndt Verdenskrigen. Herom forhandlede længe, og der faldt mange smukke Udtalelser; bl. a. sagde en belgisk Præst, at Franskmand og Belgier hjertensgerne vilde elske de tyske Kristne, men de vilde gøre det med en god Samvittighed; og naar den Dag kom, da de elskede Tyskerne, vilde deres Kærlighed til dem være langt større end Amerikanernes og de neutrales.

Resultatet blev, at dette Mellemværendes Klaring overlodes til Fremtiden, og at man besluttede, at en Verdenskongres skulde søges afholdt om 2 eller 3 Aar.

Denne Kongres skulde have den bekendte Edingburgh-Kongres til Forbillede. Dens Maal skulde ikke være at lave Kirkerne om, men at samle dem sammen til fælles Arbejde for Herren, saa hans Rige og hans Aand kunde vinde Magt og Fremgang i Folkens indbyrdes Forhold, saavel som i de enkelte Folks Liv. Alt det forskellige kirkelige Arbejde skulde

## DET STORE SKANDINAVISKE SETTLEMENT I LUCK.

Polk County, Wisconsin, som var grundlagt i Aaret 1869 af M. C. Pedersen, er nu et af de største skandinaviske Settlementer i Staten. Der er her en glimrende Agerdyrkningsmed talrige Indsøer, Vandløb, gode Veje, Telefoner, Kirker og Skoler, Farme kan købes til meget rimelige Priser. Hvis interesseret, skriv til Pedersen Land & Loan Company, Luck, Wisconsin. Kontor i State Bank Building.

## GLEM IKKE AT LANDPRIISERNE

er opadgaaende overalt. Nu er det Tiden at købe godt Land til lave Priser i den berømte Red River Valley, hvor Høstmisvækst er ukendt. Vi avler godt Majs, Hvede, Havre, Byg, Kjøver, Timothy, Hør, sød Kløver og flere og bedre Kartofler end i nogen anden Part af de Forenede Stater. Gode improved Farme fra \$75 til \$150 pr. Acre i tætbygget Nabolag; gode Kirker og Skoler; i skandinaviske eller tyske Settlementer, om det ønskes; fine Veje og nær til gode Byer. Vi har nogle faa reelle Godsksb. Skriv til os efter nærmere Oplysninger eller besøg os straks.  
MORGAN & SCHULTHEIS,  
Grand Forks, — — — So. Dakota.